

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Chiru-Nanov, I.
PE CĂILE PROFETILOR/ I. Chiru-Nanov – București:
Paul Editions, 2021

ISBN 978-606-9703-34-2

I. Chiru-Nanov

PE CĂILE
PROFETILOR

Redactare: *Mihaela Enache*
Tehnoredactare: *Monoran Nicoleta*
Coperta: *Lucian Enache*

Paul Editions

Șos. Ștefan cel Mare nr. 15, Sector 2, București

www.pauleditions.ro

e-mail: pauleditions@gmail.com, office@pauleditions.ro,
vanzari@pauleditions.ro, nicoleta.petcu@pauleditions.ro,
mihaela.enache@pauleditions.ro
tel: 0730.660.427; 0731.884.583

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Paul Editions

În loc de prefață	5

CONSTANTINOPOL

Pe puntea de comandă	13
Bogatul bogaților	21
Prin cheia de aur	40
Kara-Kioi	60
Lăcașul minunilor	64
At-Meidan	76
Bazarul	83
Pera	87
Din Turnul Galata	91
O raită prin Sтамbul	95
Pe undele Cornului de aur	102
Insulele prinților	107
Darnalele	112
Printre insule	120
În largul Mediteranei	126
În țara chipriotelor	130
În inima vaporului	134
La poalele Libanului	138
Întâii cercetași ai mărilor	145

EGIPT

Furtuna	151
Pământul Faraonilor	158
Mărgăritarul Africii	176
Norocul Egiptului	191
Cairo	196
Odoarele Faraonilor	207

Neamurile Egiptului	214
Minunile lumii	220

EBRIS

We know
books

PALESTINA

Palestina înviază	235
Spre sfântul răsărit	244
Drumul Patimilor	250
Stăpânirea păcii	256
Scăldătoarea oilor	267
Poarta Mucenicului Ștefan	270
Pe Muntele Măslinilor	273
Moscheea Califului Omar	280
Poarta Raiului	286
Altarul plângerii	288
Pe urmele Sfinților	291
Pe drumul magilor	296
Sfântul leagăn	300
Casa românească	306
În Pământul Făgăduinței	310
Zidurile Ierichonului cad... ..	316
Apa Iordanului	328
Marea Moartă	332

Pe puntea de comandă

— Când o să ne vedem iarăși aici, domnule căpitan? întreb eu, urmărind mișcarea chibzuită de pe vapor.

Comandantul își trase mustața printre degete și zâmbi. Apoi suind câte două trepte, pe scara ce duce la puntea de comandă, azvârli vorbele:

— Noi... știm când plecăm; iar când ne înapoiem...

Își răsturnă capul pe ceafă și-mi arătă spre cer:

— Știe cel de sus!...

Nu mă înspăimântă orice, dar nu știu cum, în clipa aceea, îmi trecu un fior de gheață prin toate mădularele.

Comandantul s-a urcat pe puntea de comandă, își plimbă ochii cercetători pe coverta vaporului, peste stivele înalte de scânduri, prinse între stâlpi groși de stejar, și întrebă:

— Sunt coborâte toate bigele?

— Coborâte! răsună glasul marinarului, care era gata să prindă comanda.

— Sondele libere?

— Libere! dădu răspunsul roșcovanul, care ciocănea o pană în stiva din tribord.

Și căpitanul, purtând apoi privirile de la o latură la alta, cumpăni din ochi încărcătura de pe covertă și dădu din cap.

— Prea multe scânduri, afară!

— Patruzeci de vagoane, domnule comandant – prinse vorba ofițerul secund, ținând în mână foaia de încărcare – în magazii mai am nouăzeci, tot scânduri!...

Căpitanul încreți fruntea:

— Marfă păcătoasă! Ce facem, când ne-o luă vântul în coastă? Ne dă peste cap!...

Iarăși îmi trecu un furnicar prin trup și de rândul acesta îmi năzări în minte vedenia vapoarelor înecate, despre care citisem și auzisem. O scuturare înșă, făcu să fugă toate gândurile urâte și clipa din urmă, pe care de-o lună o așteptam, cu nerăbdare, acum mi se păru și mai depărtată.

— Ai cercetat magaziile cu de-amănuntul? întrebă din nou comandantul pe ajutor.

— Da... Cele șase sute de tone făină, pentru Iaffa, le-am pus în magazia cea mică, să avem greutate la pupă, fiindcă la Beirut se descarcă jumătate din scânduri!...

— Bine!, încheie căpitanul...

Plecarea din port a unui cargobot, nu e totuna cu pornirea unui vapor de pasageri. Până se dă pas cargobotului, se cercetează și iar se cercetează. Marfa se rânduiește în magazii, sub ochii unui conducător, învechit în meseria aceasta. Lăzile, pachetele, totul trebuie așezat astfel, ca ce e mai greu, să fie la fund, și ce e mai ușor, deasupra. Și totuși să nu fie dedesubt mărfuri, cărora le vine mai întâi rândul la descărcare.

Apoi încărcătura trebuie înlănțuită cu temei și bine încătușată, ca în legănarea valurilor, să nu fugă pachetele de la o margine la alta, căci atunci vaporul va fi pregătit de răsturnare.

Aici se ciocănește, dincolo se încearcă șuruburi, de altă parte se ridică frânghiile, se coboară, se trage puntea de trecer prinzând-o în cârlige de-a lungul copastiei, marinarii țin în dreapta și-n stânga, înfăptuind de zor poruncile, iar fumul izbucnește din ce în ce mai păcuriu și, parcă neliniștit, că nu se dă mai repede comanda din urmă, face rotocoale-rotocoale deasupra coșului.

— Ați împănat bine mușamalele de la gura magaziilor?, se auzi din nou graiul căpitanului.

— Împănat!, răspunse un stol de glasuri, rupte din cârdul voinicilor, așezați la pupă, împrejurul vinciului.

Apoi comandantul apăsă pe mânerul cadranului și după un clănțanit scurt, limba fugi pe cuvântul *atențiune*, ducând știrea până jos la mașini. Mai aruncând după aceea încă o privire pătrunzătoare peste laturile vaporului, căpitanul dădu comanda, cu glas hotărât:

— Vira parâma!...

Scripetele rupse odihna, învărtit de patru brațe vâjnoase, iar frânghia groasă, cât fluierul piciorului, se descolăci de pe babala de fier, înfiptă ca o nicovală în digul cimentat, și începu să se cercuiască pe inima mosorului, cu dura de un metru și mai bine.

— Gata!, făcură marinarii, înfigând căpătâiul parâmei în osia scripetelui.

— Țărrr!, împlini știrea din urmă țignalul ofițerului, care rânduia în provă strângerea ancorei.

Căpitanul învărti iarăși mânerul, și arătătorul, de rândul acesta, se opri pe slovele: *înainte, încet*.

Timonierul și-a luat slujba în primire, cu mâna pe cărmă și cu urechea pregătită, să prindă comanda.

Românul când pornește la drum lung, își face cruce. Ca iubitor al datinelor strămoșești, aduc mâna și mă închin. În spatele surâsului, ce-mi flutură pe buze, se furișă o cută de umbră întunecoasă, întrupată de partea slabă a sufletului, care totdeauna pune întrebarea sfătuitoare: „fi-va bine ce fac?!”

Avântul însă îmi răscoli toată firea și din întregul trup îmi strigă ceva în minte: „Lasă curajul să lucreze!” Am ridicat șapca de pe cap și am început s-o flutur spre chei, de unde zburau glasuri: „Drum bun!... Să vă înapoiți sănătoși!... Să ne vedem cu bine!” de unde un stol de batiste fâlfâiau și câțiva ochi vărsau, peste obraz, dâre lungi de lacrimi.

Ne-am rupt de chei, dar așa de încet, că nici n-am simțit. Singurele semne c-am pornit, e malul, care se depărtează de noi și răbufneala greoaie a mașinilor, care vine până la puntea de comandă.

— Dreapta!... Puțin stânga!... Ține așa!... Drept înainte!

Astfel merge gura comandantului, pironit la mijlocul punții și cu ochii țintă în provă, pe când timonierul învârtește roata spițalată, întorcând cuvintele superiorului, drept încredințare c-a înfăptuit porunca.

Lăsăm în urmă silozurile, construcția de căpetenie a Constanței, apucăm de-a lungul digului mic, ieșim din port, iată-ne în dreptul farului, din capul digului cel mare, și apoi vaporul face cot, împușcând în miază-zi.

Ceasurile sunt cinci și jumătate. Soarele a asfințit într-o

pojghiță de ceață, lăsând să mai dăinue o dâră de jăratec, ce însăngerează valurile.

S-a învățat mânerul cadranului pentru a treia oară, și acum limba ceasornicului stă neclintită pe cuvintele: *toată forța*.

Un brâu negru se destramă înapoi, aruncat de gura largă a coșului, mașina țacăne des și repede, iar prova ogorește adânc apa, mușuruind movile de valuri în dreapta și-n stânga. Marea e liniștită ca o baltă. Destul, trei zile și trei nopți, cât a urlat, și a zvârlit cu furie munți de apă, peste coama digului. Acum, rar, se ridică ici-colo câte-o cărare spumoasă, pe care o supune vaporul numaidecât, mistuind-o sub pânțelece năprasnic.

„Turnul-Severin”, lung în trup, supt în coastele cărmizii, și încins cu șal negru pe sub șale, gonește ca un balaur, ducând fala și bogăția țării noastre, spre pământurile călduroase și secetoase ale răsăritului.

— Cât încarcă vaporul acesta, domnule căpitan?, l-am întrebat eu pe comandant, când îl văzui, că începe să răsucescă țigara, stând liniștit.

— „Turnul-Severin”, până la 3.500 de tone, și are o iuțeală de 10 mile pe ceas. Avem și două cargoboturi mari: Bucegii și Carpații, caii fac drumul la Rotterdam și încarcă fiecare până la 7.000 de tone.

Șapte mii tone! m-am gândit eu. Sunt șapte sute de vagoane de tren!

— Și câte vapoare avem noi cu toate, domnule comandant?

— Douăsprezece: cinci poștale și șapte cargoboturi.

— Nu sunt prea puține?!...

Comandantul se grăbi să-mi ia vorba din gură:

— Puține, dar ia gândește-te, că la 1885, n-aveam decât trei corăbii cu pânză, care toate la un loc duceau cinci sute de tone! Astăzi vapoarele noastre transportă mărfuri anual până la 250 mii de tone. Întâia cursă făcută de România între Constanța-Constantinopol, a fost la 13 septembrie 1906, cu vaporul Meteor. Acum, după cum am spus, avem cinci pasagere, care pot sta alături, cu mândrie, de cele mai de seamă vapoare străine. Ba încă vasele noastre sunt foarte căutate, la Constantinopol, la Pireu, la Alexandria, și în toate porturile mari ni se cer, telegrafic chiar, să oprim cabine, fiindcă s-a dus

faima despre curățenia și întreținerea lor. Și ceea ce-ți spun, nu sunt cuvintele mele, sunt spusele tuturor, care au călătorit cu pasagerele românești!

Apoi, comandantul sugând des din țigare, aruncă privirile în largul mării și urmă:

— Vapoarele noastre sunt lungi și subțiri, taie apa ca săgeata și se duc năluca!... Pe linia Constantinopol-Alexandria am bătut multe societăți de navigație!...

S-a scufundat amurgul în mare, un vâl cenușiu îi ia locul, se închide zarea din ce în ce, iar noaptea se lasă grea, ca un coviltir de plumb. Constanța a rămas departe, i se mai văd doar luminile, ca o salbă de luceferi, atârnată în haosul întunecos, iar la mijloc strălucește mai tare un împărătesc: sunt felinarele cazinoului, rânduie în poala apei.

Se aprind candelile și sus, dar lumina lor nu poate supune vâlul neguros, ce sovonește chipul mării. Rotesc ochii în jurul mi și nu deslușesc decât un câmp de catran, cu ridicături și coborâturi, cu movile și gorgane.

Grozavă mai este și Marea Neagră! Atunci când suflă crivățul, turbează, iar când se ostoește furtuna, varsă păcură cu venin din trupu-i! Nici dogoarea soarelui, n-o îmblânzește, nici taina nopții, n-o potolește. Veșnic încrunțată și pornită pe rău. Gata parcă să lovească, să sfărâme, să înghită orice întâlnește în cale și să mistuie totul în otrava-i de pe fund, unde nu-i e îngăduit nici unei viețuitoare să trăiască.

Astfel este *Czarne-More*, cum îi spun rușii, și tot astfel va fi mereu, căci nu degeaba, lumea cea veche, a numit-o *Marea Turmentelor*.

Apă, ce-ți clocote sânul cu răutate, tu ești martoră a rânduri și rânduri de vremuri, scăpătate de mult, tu fosta-i părtașă la schimbarea feței pământului, stăpânit-ai odată până deasupra Carpaților și până la sora ta Mediterana, azi ești închisă între ziduri înalte, ca o răutate a firii. Pe spatele tău a brăzdat drum greu, dar cu stăruință, șirul lung al multor noroade, șterse azi de pe lume. Cale înfiorătoare, ai fost blestemată de-a pururea de oropsitul Ovidiu, pe al cărui suflet l-a sugrumat sânul tău de gheață. Acolo, la Tomis, în poala ta rece, pe vlăstarul blând al călduroasei și bătrânei Rome, opt ani de-a rândul, l-au

bătut furtunile tale tăioase, topindu-i viața clipă cu clipă. Din nămeții tăi de gheață, scria plâpândul poet în țara florilor și a soarelui mult, își trimitea pe aripile călătoarelor, durerea, dorul și chinul, iar în iernile tale grozave, Ovidiu cânta:

Aici-i întuneric, tristețe necurmată!

În loc de flori, zăpadă... și marea-i înghețată!...

Bang, bang! sparse tăcerea clopotul de pe puntea de comandă. E știrea, că se schimbă timonierul. Slujba la cârmă se înlocuiește din ceas în ceas. Cărmaciul trebuie să stea neclintit, cu ochii în busolă și cu urechea ascuțită la porunca superiorului.

— Sud, treizeci și cinci grade est!, dă raportul timonierul.

Tovarășul ia locul în primire și repetă și el calea pe care duce vaporul, în auzul ofițerului de cart.

Constanța se mai deslușește ca o sprânceană ștersă de lumină, care se înecă în întuneric cu fiecare milă gonită de vapor. Din soare-apune de-abia răzbat până la noi clipirile somnoroase ale farului de la Tuzla. Ofițerul de cart se plimbă întruna pe puntea de comandă, cercetează calea pe fâșia de lumină, aruncată înaintea vaporului de felinarul catargului și lanterna roșie a babordului, apoi cumpănește și dă comanda: „treizeci și șase, est!”, iar brațele cărmaciului învârtesc roata cu multă îndemânare.

O gură de iad parcă stă căscată împrejurul nostru și un pustiu nesfârșit ne încinge de toate părțile. Dar nu pustiu codrului, ori al crângului sălbatic, ci pustiu groazei, care bagă fiorul în trup și zbârlește părul la fiecare zdruncinătură mai simțită.

Îmi rezem coatele de balustradă și cobor ochii în jos. O dungă alburie se crestează de-a lungul vaporului, în bătaia luminilor de pe covertă, și apoi se pierde în urmă, împletindu-se cu valurile, scormonite de elice. Țin mereu privirile în morișca apei, dar cu cât mă uit în jos, vaporul parcă se lasă de partea mea și din ce în ce se pleacă mai mult, tot mai mult, vin cu capul în jos, iată că se răstoarnă. Mă dau în lături. A trecut o boare de ameteală pe lângă mine...

Mă așez din nou pe *șez-longul* de pe punte, trag șapca pe ceafă, închei paltonul până sus, și vâr mâinile înmănușate

în buzunar. S-a lăsat un ger, de țipă coteica: doar suntem în primele zile ale lui ianuarie.

În goana vaporului se trezește un vântuleț ascuțit, care reteză obrazul ca o limbă de brici... Acum ne ducem în lin, lin de tot, doar o legănare ușoară tremură ca o adiere de vânt primăvărat, iar vaporul mănâncă întruna din cale, scurtează drumul în provă și adaogă în pupă. Pe covertă nu se simte nici țipenie. Marinarii, cei din repaos, dorm liniștiți în cabine, nu-i ține nimic afară, sunt sătui de priveliștele acestei căi; cei de la posturi își împlinesc slujba cu multă cumpăneală în fiecare mișcare și cu mai multă ascultare și supunere către superiori. Numai clopotul schimbului bate la comandă și-atunci, ca niște umbre, ies de prin deschizături cei chemați.

Eu n-am somn. Îmi place învâlmășagul acesta întunecos, aerul rece, care-mi bate obrazul și chiciura ce-mi îngheață deasupra buzei; îmi place tot ce e nou pentru mine, oricum ar fi. Și drumul acesta e nou, și l-am visat de mult, când încă nu cutezam să gândesc, că odată și odată porni-voi peste mări și țări...

Acum iată-mă plecat, departe, până unde?! Nu știu hotărât! Până unde voi putea și împrejurările îmi vor fi în ajutor... Iată-mă acum pe calea lungă a argonauților, pe unde au venit vitejii călători din Argos.

În opt rânduri a sunat batacul deasupra punții de comandă, două carturi s-au schimbat între ofițeri, iar ceasurile sunt două peste miezul nopții.

Mă cobor în cabină; vreau să adorm, ca a doua zi să mă trezesc în revărsatul zorilor.

— Noapte bună, domnule Cicioiu! făcui către simpaticul ofițer, cu barba mai neagră ca noaptea, căsnindu-se, cu binoclul, să prindă ceva din întuneric.

Ofițerul de rând întrerupse o clipă datoria și-mi întinse mâna cu căldură:

— Noapte bună și somn ușor!

— De!, îngânai eu zâmbind, numai să nu mă dea prea tare în tivici!...

— D-asta să nu te temi!, dădu din cap cunosătorul apelor.

De acum avem vreme bună. Când e să se schimbe *dumneaei*, o cunosc eu! și-și aruncă ochii pe întinsul câtrănit.

— Cu bine!, îngânai eu încă o dată. Când s-ar crăpa de ziuă, va să zică?...

— Da, da!...

— Mulțumesc!...

Bogatul bogăților...

Vine din răsărit o corabie mare, cu pânzele verzi. Sparge valurile botul, desplicând volbura de lumină, sparge și văzduhul un cântec prelung. Când se apropie, se deslușiră steaguri, brațe ridicate și se înțeleseră și vorbele:

— Ne pierdem urma degeaba !...

— Sunt luni de când am plecat!...

— Unde a rămas Argo!...

— Și în ce apă turbată am intrat!...

— Așa e, când te iei după câte unul, cu fumuri multe!...

La catarg stă rezemat un tânăr cu obrazul de copil, dar cu privirea stăpânitoare. E mai copilandru decât toți la chip, dar decât toți el se frământă mai mult, scoate brațele de sub toga-i de purpură, face semne, poruncește și îmbărbătează la drum. Coviltirind mâna, sfredeli ochii spre zarea strălucitoare:

— Acolo trebuie să fie, unde se adună soare mult... Așa e Hercule?!... Ia uită-te și tu!

Hercule, cu barba ca un stuț, răspunse tovarășului, mai mult în șoaptă:

— Știi, Iason, li s-a c-am urât cu drumul corăbierilor!

— Am ajuns de-acum, grăi conducătorul în gura mare, să fie auzit de toți. Castor, Polux, făcu către cei doi cărmaci, împușcați în cotul luminos... Tu Orfeu, mai cântă, să ne treacă de urât...

Caicul dădu teș în drum și croi valurile, purtând ceata celor cincizeci și patru de viteji, porniți din Argos, să găsească *lâna cea sfântă de aur*, în palatul puternicului rege Aiete, din țara Colchilor.

Se duce corabia ca o nălucă, nici vânt n-o pleacă, nici val

n-o calcă. Are în ea lemn sfânt, dăruit de zeița Athena din stejarul profetic de la Dodona.

Se duc cercetătorii apelor spre ținuturile fluviului Oceanos, spre Istrul cel vestit, unde cresc păduri întinse, cu turme nenumărate de vite și herghelii de cai. Acolo curge belșugul gărlă, acolo e câmp mănos și roade multe.

Se duc în cântecele lui Orfeu...

Contenește corabia mersul, coboară pânzele și trage în adăpostul valurilor, sub poalele turnurilor poleite. Se dădură jos corăbierii și când se uită peste pieptul dealului, rămaseră uimiți la vederea unei curți împărătești.

Multe țări au colindat și multe ape au vânturat, dar așa mândrețe de palat nici c-au mai întâlnit!... Șapte ziduri, fiecare de nouă stânjeni înalt, încing cetatea în brâu puternic.

Iason rupse din ceată doi tovarăși, pe Hercule și pe Orfeu, și porniră toți trei pe șoseaua strămtă și boltită în copaci foioși.

— Așteptați aici, a grăit conducătorul către cei rămași.

Îi purtară șoseaua pe culmea dealului, tot urcând o bucată bună, până ajunseră la o poartă de aramă, cu creneluri de aur, deasupra căreia străjuia zeița Diana, stăpâna munților și spaima vânatului. Zeița privea în depărtare, cât zărilor cuprind, iar împrejurii-i revărsa lumină ca o văpaie de foc.

Bătură în poartă. Așteptară câteva clipe și apoi răsună un glas ca din străfund de mormânt:

— Cine-i acolo?...

— Oameni buni! răspunseră cei de afară.

Se răsucii țățana greoi, cu un scârțâit înăbușit, și poarta se crăpă, lăsând să se vadă un chip uriaș, cu barba peste genuchi și cu pletele până-n spate. Și Hercule, cât era el de năpraznic, se sfi la vederea unei așa făpturi omenești.

— Cine stăpânește aici?, întrebă Iason, cutezător.

— Regele Aiete! răspunse portarul, cu greutate în glas.

Apoi, săltând sprâncenele stufoase, urmă:

— Viteazul vitejilor și bogatul bogaților!...

Iason, curajos cum se pornise, își păstră cumpătul și grăi:

— Drumeți din țări depărtate, vor să-i vorbească.

Moșneagul deschise poarta, după care urmă o a doua, apoi a treia, și o ulicioară așternută cu marmură, se desfășură din prag până în interiorul umbros.

Coloane albe, împletite în brăie de aur, se înșiruie pe o parte și pe alta, sprijinind bolți de viță.

Cotiră șoseaua la dreapta și în mijlocul unei hori de stejari bătrâni, răsări palatul cu douăsprezece cupole, înmuiate toate în aur.

O altă șoseluță, tot de marmură, îi întâlni pe partea stângă. Călătorii își conteniră pasul. Din postata merilor domnești, vine, legănându-se încet, un car cu totul și cu totul de aur, tras de doi roibi, îmbrăcați în cioltare de mătase, cu fireturi scumpe.

— Înalt prea stăpânul nostru și cu tinerele domnițe!, șopti portarul...

În mijloc stă Aiete, alb colilie și înveșmântat din creștet până în tălpi cu haine țesute numai în fir de aur. Coroana-i de pe cap e soare aprins, iar sceptra din mână, fulger de pe cer. De-a dreapta și de-a stânga, stau cele două fete: una cu ochii de cicoară, alta cu uitătura adâncă.

— Sunt nepotul lui Pelias, regele Tesaliei, și din ordinul oracolului de la Delfi, am pornit să caut *lâna-de-aur* a berbecului răpit de Phrixus, care, zice-se, se află pe împărăția Măriei-Voastre!

Astfel se înfățișă Iason înaintea avutului rege.

Aiete îl privi pe sub sprâncenele stufoase, își plimbă ochii și pe ceilalți doi, și apoi dădu din cap cu ironie:

— Toți sunt la voi așa voinicoși?!...

— Toți cu suflet, Măria-Voastră!, îi întoarse Iason cuvântul, cu o ținută bărbătească.

— Hei, hei, hei!, răsă regele mai tare, și vreți *lâna-de-aur*?!...

— Pentru ea am colindat apele!, grăi și Hercule.

— Și-am îndurat nevoile!, împlini Orfeu.

— Și mai aveți de îndurat!, întoarse Aiete vorba.

După un timp, râzând iarăși în barbă, urmă:

— Fie cum ziceți voi, dar să împliniți mai întâi poruncile ce le voi da. Cine-și ia asupra sa!?

— Eu!, ieși Iason din grup.

— Tânăr și frumos, dar cam nevoiaș!, făcu regele. Bine...

Apoi, după câteva clipe de gândire, prinse a grăi: